

gaa med Hensyn til Valgret eller Skattepligt. Ved at indsætte Ordene: „særlig forsørgelsesretlig“ vil man altsaa fra Lovgivningsmagts Side, hvis Ændringsforslaget vedtages, betyde Indenrigsministeriet, at man mener, det særlig vil blive praktisk i forsørgelsesretlig Henseende, men at der ogsaa kan tænkes Tilfælde, hvor det vil være naturligt at lade visse Virkninger i Henhold til Valgloven eller Skattelovgivningen faa Gyldighed. — Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale, at man stemmer for det af de omtalte otte Medlemmer stillede Ændringsforslag til § 3.

Trier: Ved anden Behandling havde vi fra vor Side stillet et Ændringsforslag, der søgte at raade Bod paa en Bestemmelse, som jeg tror alle maatte anerkende rummede en Ubillighed overfor visse Grupper af næringsdrivende, idet den stillede Forretninger med og uden Butik saa væsentlig forskelligt med Hensyn til Faren for at kunne blive sagt op i Utide. Den højtærede Minister modsatte sig dette Ændringsforslag, særlig under Henvisning til et enkelt Punkt deri, som han mente rummede en Ubillighed af en anden Art, idet det trak en Grænse, som var fastsat ved et bestemt Tidspunkt, mellem de Husejere, der var Tale om. Vi, der har stillet det nu foreliggende Ændringsforslag, har ment, at der dog var Anledning til inden Sagens endelige Afslutning paa ny at prøve at faa denne Ubillighed i Loven fjernet eller i alt Fald lempet, fuldstændig fjernet bliver den maaske ikke ved det Ændringsforslag, vi stiller, men Forslaget forbedrer i alt Fald de paagældendes Stilling. I dette Ændringsforslag er netop det Punkt, som særlig havde vakt Ministerens Modstand, udeladt, og som Ændringsforslaget nu foreligger, kan jeg ikke se, at der fra nogen Side, naar man ser rent sagligt paa Tingene, kan indvendes noget imod det. Maaske tør jeg derfor endnu fastholde Haabet om, at Ministeren vil kunne gaa ind paa det, og at ogsaa andre Medlemmer af Tinget end de, der er samlet om Forslagsstillerne, vil kunne stemme derfor. Det drejer sig her om et rent sagligt Ændringsforslag; jeg kan ikke se, at der i fjerneste Maade er noget deri, der berører politiske Interesser af nogen Art. Jeg kan forstaa, at man i en Sag, hvor politiske Interesser spiller en Rolle, deler sig efter politiske Linier, men det forekommer mig ikke, at der kan være Tale om slikt i en saa lille Sag som denne, der kun gaar ud paa at fjerne en rent saglig Ubillighed. Jeg tænker mig derfor ogsaa Muligheden af, at selv om der skulde være Med-

lemmer, der ikke mener at kunne stemme for et Ændringsforslag som det her foreliggende, vil der dog være andre, der selv om de politisk i øvrigt er enige med de første, vil mene at kunne stemme for Ændringsforslaget.

Af Hensyn til den Gruppe af forretningsdrivende, hvis Vilkaar herved skulde forbedres lidt — det er særlig blevet nævnt, og med Rette, at mindre Haandværkere uden Butik kunde trænge til at stilles mere lige med de forretningsdrivende, der har Butik, end sket er i det foreliggende Lovforslag — anbefaler jeg derfor paa det bedste Ændringsforslaget til Tingets Vedtagelse.

Indenrigsministeren (Kragh): Det af det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) m. fl. stillede Ændringsforslag er — det skal erkendes — mindre vidtgaaende, end der var Anledning til at formode det vilde være blevet paa Grundlag af de Udtalelser, som to af Forslagsstillerne fremsatte ved Sagens anden Behandling. Man har nu indskrænket denne særlige Foranstaltning til at angaa det Tilfælde, som er omhandlet i Lovforslagets § 3, dog udvidet saaledes, at ogsaa Personer, der som husvilde faar anvist Bolig af en Kommune, efter at de har meldt sig som husvilde i den Kommune, de hidtil har boet i, skulde kunne faa en særlig offentligretlig Stilling i Henhold til denne Lovbestemmelse. Jeg erkender, som sagt, at der herigennem er sket en betydelig Nedskrivning af de Ønsker, som var fremme her ved anden Behandling, men jeg kan dog ikke tilraade ærede Medlemmer af dette høje Ting at stemme for Ændringsforslaget, idet Forholdet jo er det, at ingen Kommune har Forpligtelse til at tilvejebringe Bolig for Personer, der melder sig som husvilde til den, men som er hjemmehørende i en anden Kommune. En saadan Foranstaltnings Iværksættelse er ganske afhængig af den paagældende Kommunes Tilbøjelighed til og Ønske om at hjælpe saadanne Personer til Rette indenfor Kommunens Omraade i Stedet for at foranledige, at de og deres Familie tilbagesendes til den Kommune, hvorfra de er kommet, og i hvilken de vel i Almindelighed vil være hjemmehørende. Hvad hele den Undtagelsesbestemmelse, der her er Tale om, angaar, tror jeg, at man bør indskrænke den det mest mulige, ogsaa under Hensyn til, at ved saadanne offentligretlige Foranstaltninger af den særlige Karakter, her er Tale om, vilde der kunne berøves de paagældende Rettigheder eller blive handlet til Skade for dem med Hensyn til Rettigheder, som de, hvis